

EGY KUTYA ÉS KISLÁNY GAZDÁJA SZÍVMELENGETŐ TÖRTÉNETE

EGY KUTYA
négy élete:
MOLLY

W. Bruce Cameron

W. Bruce Cameron

EGY KUTYA
négy élete:
MOLLY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2018

Sadie-nek.

Kösz, hogy csatlakoztál a bulihoz!

1

Először minden sötét volt. Meleget éreztem magam körül, és más kiskutyák szagát, akik hozzám bújtak. Éreztem az anyám szagát is. Az ő illata biztonságot jelentett, kényelmet és tejet.

Amikor éhes voltam, csak az illat irányába kúsztam, és tejet találtam, amit megihattam. Amikor fáztam, közel húzódtam az anyám bundájához, vagy beástam magam az egyik testvérem alá. Aztán aludtam, amíg meg nem éheztem ismét.

Amikor egypár nap múlva kinyitottam a szemem, a dolgok kezdtek érdekesebbé válni.

Most már láttam, hogy az anyámnak rövid, sötét és göndör szőre van. A legtöbb testvérem ugyanígy nézett ki. Csak egyiküknek volt olyan szőre, mint nekem: olyan sötét, mint az anyánké, de egyenes és puha, mindenféle göndörség nélkül.

Egy nap, miután megtömtem a hasam, nem aludtam el azonnal. Felálltam, és igyekeztem megtartani magamat a reszkető lábaimon.

Tettem pár lépést, és ekkor az orrom valami puhába ütközött, aminek fura, jellegtelen illata volt. Megnyaltam. Az íze is jellegtelen volt, és közel sem olyan érdekes, mint amikor a mamámat vagy valamelyik testvéremet nyaltam meg.

Jócskán kimerített ez a sok izgalom, úgyhogy befúrtam magam az egyik alvó testvérem alá, és szunyókáltam egyet. Később még egy kicsit távolabb merészkedtem. Minden oldalon ugyanazt a kartonpapírt találtam. A lábam alatt is az volt. Egy dobozban voltunk.

Néha jött egy nő, a doboz fölé hajolt, és beszélt hozzánk. Én álmosan pislogtam fel rá. Kedves volt a hangja, a keze pedig, amivel megsimogatott minket, gyengéd. A mamám a farka csóválásával jelezte nekem, hogy a nő jó barát.

Egy nap a nő a hasam alá csúsztotta a kezét, és felemelt a magasba.

– Nevet kell adnunk neked – mondta, miközben az arca előtt tartott a levegőben. Megnyaltam az orrát, ő pedig kuncogott. – Édes vagy, az biztos. Mit szólnál a Mollyhoz? Szerintem olyan vagy, mint egy Molly. Szeretnél kicsit körülnézni? Már egész erősek a lábaid.

Letett egy másfajta felületre, ami ráncos volt és puha. Én lelkesen hozzányomtam az orrom. Szappan szagát éreztem, puha pamutbolyhokat és más kutyákat. Megkóstoltam. A nő nevetett.

– Az nem ennivaló, te csacsikislány. Hát, talán társaságra van szükséged. Azt hiszem, őt Rockynak fogom hívni.

Azzal egy másik kiskutya, az egyik öcsém landolt mellettem a takarón. Ő volt az, a rövid szőrű, aki úgy nézett ki, mint én. Félrehajtotta a fejét, figyelmesen megnézett, tüszentett, és rágcsálni kezdte a fületem.

Leráztam magamról, és elindultam, hogy felfedezzem ezt az új helyet.

Megdöbrentően nagy volt. Sok-sok lépést meg tudtam tenni egymás után. Meglepett, hogy milyen rengeteg hely van a világban! Mire az orrom egy ismeretlen pár cipőbe ütközött, teljesen kimerültem.

Alig maradt annyi energiám, hogy a fogam közé vegyem a cipőfűzőt, és megrántsam.

A fűző gazdája lehajolt, hogy kihúzza a számból. Én morogtam, hogy jelezzem neki, az az enyém.

– Milyen aranyos! – jelentette ki a cipőfűzős hölgy. – Ez uszkár, Jennifer?

– Félig – válaszolt a nő, aki kivett a dobozból. Jennifer, gondolom, ez lehetett a neve. – A mamája középuszkár, az biztos. De az apa... ki tudja? Talán spániel? Vagy terrier?

– Hány kölyök született?

– Hét – felelte Jennifer. – Az anya már vemhes volt, amikor megtaláltam. Ha elválasztottuk a kölyköket, elviszem ivartalaníttatni. Aztán gazdát keresek neki.

– Meg az összes kölyöknek is? – kérdezte a cipőfűző gazdája. – Mi egyet befogadunk, de többet sajnos nem tudunk.

Jennifer puha kezével felemelt, és visszatett a dobozba, ahol befészkeltem magam a mamám mellé, és meguzsonnáztam.

– Hát persze, megértem – mondta Jennifer. – Semmi baj, régóta foglalkozom már kutyák ideiglenes befogadásával. A megfelelő gazda rendszerint megérkezik a megfelelő időben.

Megsimogatta a fejemet, én pedig összegömbölyödtem egy kis szunyókálásra a mamám mellett, ahol a helyem volt.

Később Jennifer egyre többször vett ki minket a dobozból. Alkalmam volt felfedezni a nappalit, ahol rávetettem magam egy párnára, hogy megmutassam neki, ki az úr, sőt, még az előszobába is kikukucskálhattam egy kicsit, ahol a padló olyan fényes és csúszós volt, hogy kicsúszott alólam a lábam. Az egyik húgom megpróbált a hátamra mászni, amíg feküdtem, de a csúszós padlón nem tudott elrugaszkodni a hátsó lábával, úgyhogy nem sikerült neki. Elég volt egy kicsit oldalra hengerednem, és le tudtam rázni magamról.

Ekkor egy másik kutya szagát éreztem meg a levegőben.

Felkaptam a fejem, és hegyeztem a fülemet. Felálltam, és erősen szimatolni kezdtem. Aztán csak bámultam. Az előszoba túlsó végében egy nagy kutya állt, és engem figyelt.

– Barney! Legyél kedves az új kiskutyákhoz – mondta neki Jennifer.

Barney nagyon magas volt. Sokkal magasabb, mint a mamám, és a szagából éreztem, hogy kan. Meglepően hosszú füle volt, ami az arca mellett lógott, és előre-hátra hintázott, amikor Barney lehajtotta a fejét.

El voltam bűvölve. Nekem nem volt ilyen fülem, és a mamámnak sem. Sőt, egyetlen testvéremnek sem. Elindultam, hogy jobban megnézzem. A húgom lemaradt mögöttem, és halkán nyöszörögve hívta az anyánkat, hogy mentse meg. Ám én nem féltem.

A lábam minden lépésnél ki akart csúszni alólam. A körmeim sem segítettek; a fényezett padlón nem tudtak megkapaszkodni. De csak mentem előre, és hamarosan egészen közel voltam a nagy kutyához.

Barney leengedte a földig hatalmas orrát. Olyan nagy volt, mint nekem az egész testem! Barney megszaglásztta az arcomat, aztán az egész testemet végigszimatolta. Közben olyan erősen meglökött az orrával, hogy elvesztettem az egyensúlyomat, és a fenekemre hup-pantam. De nem mozdultam. Ő nagyobb volt, és idősebb, én pedig tudtam, hogy csendben kell maradnom, és hagynom, hogy csináljon, amit akar.

– Jó kutya vagy, Barney – mondta Jennifer.

A nagy kutya orra visszatért a fejemhez. Barney szusszant egyet, aztán megfordult, hogy elmenjen.

Hosszú, selymes, lelógó füle hintázott előre-hátra, előre-hátra. Én pedig nem tudtam ellenállni.

Előreszökkentem, és a fogammal elkaptam az egyik fület.

Barney felhorkant, és elhúzta a fejét. Én kitartottam. Ez olyan volt, mint a kötélhúzás! Bár a gyenge állkapcsom miatt még nem tudtam nagyon erősen harapni, máris imádtam ezt a játékot. Mindig ezt játszottuk a testvéreimmel a dobozban, amikor csak találunk valamit, amire ráharaphattunk. De még sosem játszottam olyan csodálatos dologgal, mint egy puha, lelógó fül.

– Molly, nem! – kiáltotta Jennifer. Igyekezett szigorúnak tűnni, de közben nevetett. Barney hátrálni kezdett. Úgy tűnt, teljesen

össze van zavarodva. Magával vonszolt engem is, mivel a fogammal még mindig a fülébe csimpaszkodtam. Ekkor megrázta a fejét, én pedig szép szaltóval a levegőbe repültem, hogy aztán a padlón kössek ki kiterülve, négy lábamat négyfelé szétvetve.

Barney ismét felhorkant, és elindult. Én utána futottam, hogy ismét elkapjam a fülét. Ám Jennifer felkapott, mielőtt sikerült volna, és visszarakott a dobozba a testvéreim közé.

Ez nem volt igazságos, mert tudtam, hogy ha megvethetném a lábamat, nagyon jól meg tudnám rángatni azt a fület, ám egy kiadós ebéd és egy kis alvás elterelte a figyelmemet erről a nagy igazságtalanságról.

Ahogy a testvéreim meg én egyre nagyobbak lettünk, úgy lett egyre kisebb a doboz, és a mamánk egyre több időt akart távol tölteni tőlünk. Jennifer egyre gyakrabban vitt ki minket játszani.

Én imádtam odakint lenni. Csodálatos volt.

Volt fű, amit meg lehetett rágni, és olyan csodás íze volt, amihez hasonló nem volt a házban. Voltak botok, amiknek még jobb íze volt. A fejünk felett madarak röpködtek. Egyszer megkapartam a földet, és találtam egy gilisztát, ami vonaglott és tekergett a karmaim között. Nagy gyönyörűséggel megszagláztam, aztán az egyik testvérem odébb lökött, és amíg én az alomtársammal voltam elfoglalva, a giliszta visszaásta magát a földbe.

Barney nem gyakran ment ki a házból. Legszívesebben egész nap aludt egy puha ágyon az egyik szoba sarkában. De volt egy másik kutya, Che, aki szinte csak enni jött be, máskor soha. Che nagy volt,

és szürke, és nagyon szeretett futni. És azt még jobba szerette, ha kergettük.

A legelső alkalommal, amikor kimentem, Che odarohant, ahol Rockyval üldögéltem. Mélyen lehajolt a mellső mancsára, a hátsóját az égnek meresztette, a farkával pedig előre-hátra legyezett. Aztán felpattant és elszaladt, közben figyelt minket, rájöttünk-e, mit akar.

Rocky meg én csak ültünk, és bámultunk rá. Mit akarhat?

Úgy tűnt, Che rájött, hogy nem értettük meg. Visszajött, és ismét lehajolt. Aztán megint elszaladt.

Rocky utánvetette magát, mintha elbűvölte volna Che bozontos farka. Én pedig Rocky után futottam. Nem volna igazságos, ha nélkülem szórakozna.

Che körbefutott az udvaron, olyan gyorsan, hogy a hátunk mögé került. Én megpördültem, és rámeredtem. Rocky felvakkantott.

Che megint meghajolt, aztán elrohant. Mi követtük, olyan gyorsan futva, amennyire csak rövid, ügyetlen lábunktól telt. Úgy tűnt, ez volt a feladat. Ezután ahányszor csak kijöttünk, Che odajött, és könyörgött, hogy fogócskázzunk vele. Mi pedig mindig szót fogadtunk.

De Che nem sokáig maradt Jennifernél. Egy nap jött egy nő, és magával vitte Chet.

– Csodálatos, amit csinál – mondta Jennifernek, amint a kapu mellett állt a pórázra fogott Chevel. – Azt hiszem, ha én próbálkoznék vele, hogy ideiglenes befogadó legyek, végül megtartanám mindet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Jennifer nevetett.

– Ezt úgy nevezik, hogy bebukja az ideiglenes, Mrs. Kutner. Így kötött ki nálam Barney. Ő volt az első gondozottam. De rájöttem, hogy muszáj uralkodnom magamon, különben befogadok pár kutyát, és ezzel vége, nem tudok segíteni a többieknek.

– Gyere, Che! – mondta a nő, és meghúzta a pórázt. Che farkcsóválva ugrándozott mögötte. Kimentek a kapun, ami becsukódott mögöttük.

Azzal Che elment.